

DESIRE®

Maureen Childová
Tím to nekončí

MAUREEN CHILDOVÁ

TÍM TO NEKONČÍ

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

na červenec jsem si pro Vás připravil tři svižné příběhy, jejichž hrdinkami jsou inteligentní mladé ženy, které se nebojí vzít život do vlastních rukou. Tak hned v prvním titulu Rande s nepřítelem se módní návrhářka, rebelka Mia, nejen vydává odlišnou cestou než její dominantní rodina, ale dokonce si dovolí vztah s mužem ze znepráteného klanu. V romanci Tím to nekončí se loajální asistentka Tessa odhodlá zbavit své zamilovanosti do šéfa a dá výpověď. Ještě než definitivně odejde, si ale chce splnit sen, a tak se rozhodne šéfa svést. V povídce Pokoj pro dva se spisovatelka Nina seznámí s hollywoodskou hvězdou a ukáže se, že si mohou být blízcí nejen jako milenci, ale i jako spolupracovníci nad scénářem.

Ať již sáhnete po kterémkoli z titulů, jsem si jistý, že se dobře pobavíte.

S láskou

Váš Harlequin

Maureen Childová

TÍM TO NEKONČÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Six Nights of Seduction

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Maureen Child
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8288-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8289-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8290-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Dostaň Matthewa k telefonu,“ šlehl Noah Graystone pohledem po své asistentce Tesse Parkerové. „Chci vědět, jak daleko se dostal s tím potenciálním distributorem v Michiganu.“

Tessa si udělala poznámku do svého iPadu. „Hm. Měl by dnes ve čtyři volat, aby ti podal čerstvé informace.“

Noah k ní znovu vzhledl. „Oba víme, že to můj bratříček neudělá. Je skvělý obchodník a s klienty to vážně umí, ale spolehlivost rozhodně nepatří mezi jeho silné stránky.“

Celá rodina Graystoneova se zabývala obchodem ve firmě *Graystoneovy ušlechtilé lihoviny*, a všichni tři sourozenci nakonec vytvořili ze snu jejich dědečka miliardovou společnost. Noah už ale dávno pochopil, že bratr ani sestra nebudou firmě nikdy oddaní tak jako on.

Jeho kancelář, která byla umístěná v posledním podlaží výškové budovy v kalifornské Newport Beach, se pyšnila nádherným výhledem na přístav a oceán. Ne, že by mohl trávit čas obdivováním výhledu, většinou měl oči zabořené do monitoru. Ale stejně oceňoval, že je jeho kancelář velká a pohodlná. Podlaha z tvrdého leštěného dřeva, koberečky v tlumených barvách a šedé stěny, všechno bylo luxusní. Na stěnách navíc visely zarámované fotografie palírny a ocenění, která jejich nejrůznější likéry a lihoviny během let získaly. Jedna cena tam však chyběla, a právě tu chtěl Noah získat. Šlo o ocenění nejlepší světové vodky v mezinárodní konkurenci. *Vodka Graystone* byla

miláčkem jeho dědečka. Vybuďoval sice tuto společnost na různých druzích single malt whisky, ale vodka, to byla srdeční záležitost.

Noah chtěl tuto cenu vyhrát a po ní byl odhodlaný sesbírat všechna ocenění pro vodky, která jen na světě jsou. Už dávno si umínil, že ho nezastaví nic na světě.

„Ty to vyvážíš tou svou upjatostí,“ podotkla Tessa a vytrhla ho z myšlenek.

„To má být rýpanec?“ zvedl obočí.

„Možná,“ připustila Tessa. Pak se podívala na monitor svého tabletu. „Tvoje sestra poslala mail. Píše, že s tebou potřebuje mluvit o nějakých návrzích, které chce prosadit.“

Mávl rukou. „Řekni jí, ať se zařídí podle toho, co jí bude nejlépe vyhovovat. Věřím, že se rozhodne správně. A kromě toho nemám už dnes na další schůzku vůbec čas.“

„Fajn. A když už mluvíme o schůzkách, z jedné se vykroutit nemůžeš: s tiskárnou, která nám dělá nové viněty. Ta se přesunula na třetí hodinu.“

„Cože?“ zeptal se a klesl do křesla. Noahův rozvrh nebyl flexibilní a očekával, že lidé, s nimiž spolupracuje, budou mít stejný přístup. „Proč?“

„Zdá se, že chuva zrušila paní Shipmanové hlídání. Přejde za tebou hned, jak za dětmi dorazí její matka.“

Děti. Proč lidi s dětmi trvají na tom, že budou podnikat? Obojí se prostě nedá dělat dobře. Vždyť to byl taky hlavní důvod, proč Noah odmítal jakékoli závazky k ženám. Už dávno se rozhodl, že se bude soustředit především na to, aby uctil svého dědečka a jeho práci. A aby napravil to, co jeho otec téměř zruinoval. Když zatoužil po ženě, měl ji. Ale nikdy ho ani nenapadlo, že by mohl začít něco trvalého. Jestli to z něj dělalo mizeru, no... tak aspoň byl upřímný mizera.

Noah potřásl hlavou a zabručel: „Tohle mám za to, že jsem dal příležitost malé firmě.“

Tessa popuzeně vydechla. „Pořádali jsme výběrové řízení, protože tiskárna, se kterou jsme pracovali, už nepřišla s ničím novým, nevzpomínáš si?“

„Jistěže vzpomínám.“

„Tak se uklidni, a dej paní Shipmanové příležitost, aby ti dokázala, že se mylíš. Má skvělou pověst, a to nové logo, se kterým přišla, je fantastické. A navíc to moc dobře víš.“

Noah se zamračil a zadíval se na ni. Už pro něj pracovala pět let. Viděla ho snad někdy, že by se *uklidnil*? „Na ničem z toho nezáleží, pokud kvůli svým dětem nemůže pracovat.“

„Její děti jí neznemožňují pracovat. Jen ji trochu zpomalují. A ty to už zase děláš.“

„Co dělám?“

Naklonila hlavu a blond vlasy se jí svezly na bok. „To tvoje: *pokud tohle nefunguje tak, jak chci, pak máme krizi*.“

Noah se na ni znovu zamračil a nebyl ani v nejmenším překvapený, že to na Tessu nemělo ani ten nejmenší účinek. Přestala reagovat na jeho nálady po měsíci, co pro něj začala pracovat, a dost brzy poté se s ním začala aktivně přít, když si myslela, že se mylí. Ne, že by se zrovna teď mylil. Nebo kdykoli jindy.

Noah ale zjistil, že Tessin upřímný názor, a to dokonce i když s ním nesouhlasil, mu pomáhá. Až na ty situace, kdy mu nepomáhal. Jako třeba teď.

„Fajn. Takže paní Shipmanová ve tři.“

Tessa si udělala poznámku do tabletu a on předstíral, že si nevšiml drobného spokojeného úsměvu, který se jí objevil na rtech. Uvědomil si, že tohle dělá často. Vyhýbá se pohledu na Tessu, protože jako její zaměstnavatel by si neměl být vědom květinové vůně, kterou vydávají její vlasy, ani křivek, kterých se nemůže dotýkat. Takže místo toho, aby jí dal výpověď a najal si někoho, kdo by ho méně rozptyloval, byla předstíraná nevšímavost jeho jedinou možností.

Svraštil obočí. „Nezapomeň, že za pár dní letíme do Londýna.“

„Není pravděpodobné, že bych na to zapomněla,“ odpověděla.

To nebylo pravděpodobné ani v jeho případě.

Mezinárodní soutěž o nejlepší lihovinu na světě. Její součástí byla i cena pro nejlepší vodku, to by si nenechal ujít ani za nic. Pokud šlo o hodnotitele, *Vodka Graystone* byla nováček, takže neměla příliš mnoho šancí na úspěch. Ale samotná účast na soutěži byla důležitá, protože si jich lidé konečně všimnou. Budou o nich mluvit. A příští rok bude mít v soutěži čistou vodu i vodky s příchutěmi, a to by v tom byl čert, aby tu cenu nezískal! Pak si připije na dědečkovu památku. Ale zatím... „Musím před odletem ještě pár věcí dokončit. A ta viněta je mezi nimi. Paní Shipmanová by se raději měla ukázat.“

„Přijde, neboj se. A udělá to. Jen ve tři místo ve dvě,“ klidnila ho Tessa. Pak dodala: „Myslela bych si, že budeš mít víc pochopení. Callie Shipmanová teď vede firmu po svém zemřelém manželovi sama. Chce ji rozšířit a nechat tu po sobě něco pro svou rodinu. Není ti to povědomé?“

Noah se kousl do jazyka. Samozřejmě, že mu to bylo povědomé. Přesně to dělal i on s firmou, kterou založil jeho dědeček. „Rozdíl je v tom, že já dodržuju svoje schůzky.“

„Ona ji taky dodrží. Ve tři.“

Vzhledem k tomu, že s tím Noah stejně nemohl nic dělat, přijal to, jak to bylo. „Dobře. Ve tři.“

„Taky psali z hotelu Barrington, aby potvrdili naši rezervaci. A o tvoje speciální požadavky bude postaráno.“

„To je dobře.“ Aspoň, že na tohle se mohl spolehnout. Tessa Parkerová se vždycky o všechno postará. Sice je pro něj někdy rozptylující, například teď: proč musí tak hezky vonět? Ale zároveň to byl ten nejvýkonnější člověk, jakého kdy poznal. Díky ní kancelář šlapala jako hodinky; nikdy neudělala chybu. Vůbec netušil, co by si bez ní těch posledních pět let počal.

„Vážně potřebuješ povlečení s osmnácti sty vlákny?“ zeptala se.

Zasmál se. „Kdybys ho někdy vyzkoušela, neptala by ses.“

„Hm. To má být pozvání?“

Vrhl na ni rychlý pohled. „Ne.“

To nebyl flirt; jen její smysl pro humor. I když...

kdyby nebyla jeho asistentkou... Dlouhé blond vlasy, chytré modré oči barvy letního nebe. Její pleť byla hladká a bledá, byla vysoká a měla víc křivek, než bylo momentálně v módě. A ty si toho všímáš, napomenul se v duchu. Hned s tím přestaň.

„Fajn,“ řekla. „Hotelový manažer pro tebe taky zařídil vůz, který jsi chtěl, ačkoli teda vážně nechápu, proč to musel být zrovna Aston Martin.“

„James Bond,“ poznamenal tiše a sklopil zrak k dokumentům na stole.

„Jo. Jasně.“ Vzhlédl. Tessa se poklepávala tužkou do brady. „Možná bych ti měla sjednat schůzku s M a Q.“

Noah na ni překvapeně zíral. „Ty máš ráda Jamese Bonda?“

„Na to ti odpovím jen dvěma slovy,“ poznamenala suše. „Daniel Craig.“

„Vážně? Je tvůj typ?“

„Hm... tak se podívejme. Je pohledný. Silný. A pak je tady ten jeho přízvuk.“

Zamračil se na ni, i když by nedokázal říct, proč mu vadí, že se jí líbí nějaký herec. „Já chci jen jeho auto.“

„Samozřejmě.“

„Slyším ve tvém hlasu nesouhlas, ale nevšímám si ho.“

„Přirozeně.“ Tessa se nadechla. „Ten lahvář z Arizony má problémy držet se našeho tempa objednávek.“

„To je dobrá zpráva,“ řekl Noah. „Znamená to, že brzy budeme potřebovat smlouvu s dalším. Řekni Stephanii, ať se začíná porozhlížet. Chtěl bych mít z čeho vybírat.“

Pro tuto chvíli pracoval několik let. Přebudování *Graystoneových ušlechtilých lihovin* bylo celý život jeho hnací silou a Noah věděl, že nepřestane, dokud se s firmou nedostane na samý vrchol. „Graystone bude větší než kdy jindy.“ To byl slib, ne jenom poznámka. „Budeme potřebovat firmy, které s námi budou schopny držet krok.“

„Řeknu jí to,“ přikývla Tessa.

Vzhlédl a zeptal se: „Ještě něco k té anglické cestě?“

Tohle bylo důležité. Nejen osobně pro Noaha, ale také kvůli budoucnosti celé firmy. Jednoho dne si připije

u hrobu svého dědečka a poví mu, že se mu podařilo zachránit jeho sen. I když bylo bohatství jejich rodiny vybudováno na whisky, starý pán snil o vodce světové třídy. Pak ale podlehl své soupeřivé povaze, vrhl se raději na whisky a vodka zůstala na zadním sedadle. Pracoval na ní ve volných chvílích a sliboval si, že jednoho dne bude stejně proslavená jako jejich whisky. Asi by k tomu i došlo... Jenže pak převzal firemní otěže do rukou Noahův otec... A tento sen pohřbil.

Jared Graystone lačnil po rodinných penězích, ale neměl příliš chuti k tomu, aby se podílel na jejich rozhojňování nebo aspoň důkladné kontrole a pečlivému vedení firem, které mu poskytovaly luxus, v němž si tak liboval. Jaredovi se nepodařilo zničit většinu jejich podnikatelských oblastí jen proto, že byly bezpečně pod ochranou dozorčích rad. Ale *Vodka Graystone* stála osamocená, a tak pro Jareda bylo velmi snadné zrovna tuto odnož podnikání zlikvidovat do základů.

Nejprve z firmy vysál peníze, nechal zaměstnance odejít, ztratil mistry i ochutnávače, kteří odešli za lepším. Pak začal hýřit se ženami, žil nad své poměry, a nakonec zemřel v autě se svou poslední milenkou. Oba byli opilí a v tomto stavu sjeli z útesu v severní Kalifornii rovnou do oceánu.

Noah sevřel prsty kolem pera, které popadl ze stolu. I po všech těch letech cítil nával vzteku a hanby kvůli muži, jakým se jeho otec stal.

„Noahu?“ Zamrkal a probral se z myšlenek. Zjistil, že před ním stojí Tessa a tázavě na něj hledí. „Jsi v pořádku?“

„Jasně, v pohodě,“ odmávl její starosti a přiměl se zůstat v přítomnosti. Duchové minulosti mu teď v ničem nepomohou.

„Oukej.“ Slyšel v jejím tónu zvědavost, ale necítil potřebu ji uspokojit. Zůstal zticha a čekal. Nakonec Tessa pokrčila rameny a pokračovala. „Letadlo je připravené.“

„A dál?“

„A dál... znovu volala tvoje matka.“

Noah odhodil pero na stůl a opřel se. Jeho matka byla

šťastná v novém manželství a žila teď na Bermudách. Noah tomu byl velmi rád. Jen bůh ví, že si s Noahovým otcem prožila hotové peklo, takže si své štěstí plně zasloužila. Neměl ale čas ani chuť poslouchat její tirády o tom, že plýtvá časem, když se oddal jen práci. Nechtěl poslouchat, když mu připomínala, že jeho milovaný dědeček trávil víc času ve firmě než se svou rodinou. Nechtěl slyšet, že čas letí a pokud brzy něco neudělá, bude z něj nejosamělejší miliardář na světě.

Není přece osamělý. Zatraceně, nikdy nebyl sám, když nechtěl. Měl přátele. A když potřeboval, měl taky ženy. A pokud jde o to, že příliš mnoho pracuje, no, nikdy ho nic tak nepohltilo jako tahle práce, takže proč ne? Vždycky byla před ním nová výzva, nový cíl. Ale nejvíc v něm plála touha vybudovat značku *Vodka Graystone*, která by se stala vedoucí lihovinou na světovém trhu. A jestli má pracovat sedm dní v týdnu a čtyřicet hodin denně, aby toho dosáhl, tak ať.

„Nechala mi nějaký vzkaz?“

Tessa se podívala do tabletu. „Řekla, a to cituju, *pověz mi, že se mi nemůže vyhýbat navěky.*“

Zamračil se. Přece se jí nevyhýbá nebo aspoň ne vědomě. Má jen hodně práce. Což bylo, jak si v duchu uvědomil, právě to, co jeho matka chtěla říct.

„Fajn. Zavolám jí později.“ Tessa si odfrkla. „Co to mělo znamenat?“

„Oba víme, že jí nezavoláš.“

„Vážně?“ opáčil.

Tessa si přitiskla tablet ke hrudníku a založila si ruce přes něj. „Nechceš jí dát příležitost, aby ti znovu řekla, že si musíš zařídit nějaký osobní život.“

„Já život mám, díky,“ odsekl.

„Jo, jasně.“

Noah teď byl vážně podrážděný. Podíval se na její přísně stažené rysy. Připadala mu vážně naštvaná. A to ji přitom za těch pět let nikdy neviděl vybočit z profesionality. Co dnes způsobilo tu změnu?

„Co to s tebou je?“

Tessa se nadechla a hlasitě vydechla. Říkala si, že to může udělat jen jediným způsobem: jako když si člověk strhává náplast. Rychle. „Snažím se přijít na to, jak bych ti měla říct, že končím.“

Zamračil se. „S čím končíš?“

Obrátila oči ke stropu. „S prací, Noahu. Dávám výpověď.“

„Neblázni,“ mávl rukou a zasmál se.

„Já mluvím vážně,“ odpověděla Tessa a čekala, až to dojde i jemu. Když se to konečně stalo, hleděl na ni, jako by jí narostla druhá hlava.

„Vážně?“

„Naprosto vážně.“ Sbíralo se to v ní už pár měsíců. A konečně si uvědomila, že jediná cesta jak zjistit, jestli si bude moci zařídit nějaký osobní život ona sama, bude skončit s touhle prací, kterou milovala. A taky s mužem, kterého... taky milovala. A čím dřív, tím lépe.

Vyskočil na nohy. „Proč bys to, proboha, dělala?“

Nemohla mu říct, co ji k tomu vede. Nehodlala mu říct, že je do něho zamilovaná skoro celou dobu, co pro něj pracuje, že? To by znělo dost zoufale. Ne, díky. A tak mu dala druhotný důvod, který byl svým způsobem stejně důležitý jako ten hlavní. „Protože potřebuju čas na to, abych se zabývala svým vlastním podnikáním,“ odpověděla mu upřímně. „Mám už naspořených dost peněz, abych si mohla dovolit pracovat sama pro sebe a –“

„Ty podnikáš?“

Tessa by si nejraději zase povzdechla, ale proč se s tím namáhat? Už se mu o tom zmiňovala. Během posledních pár let dokonce několikrát, ale s Noahem byla taková potíže, že pokud člověk neměl na čele vytetované slovo *vodka*, stěží ho vnímal nebo poslouchal. „Ano, mám. Vyrábím krémy a mýdla a další věci a prodávám je na Etsy. Nedávno se mi začalo opravdu dařit. Chci se toho držet.“

Prohrábl si ruku tmavě blond vlasy a potřásl hlavou. „No... pokud sis vybuodovala podnikání, zatímco jsi pracovala pro mě, proč musíš přestávat?“

Protože si nedokázala představit, že bude každý den

příštích dvacet let chodit do téhle kanceláře a bude tiše a zoufale zamilovaná, zatímco bude muset předstírat, že není. Protože už ji nebavilo rezervovat mu v restauracích místa pro něj a jeho společnice, což byly většinou modelky a herečky. Nelíbilo se jí, že jim pak musela kupovat dárky, ženám, které strávily noc v jeho posteli, aby jim je mohl poslat se vzkazem *díky, ale sbohem*. Upřímně, další ženu v jeho životě už opravdu nedokázala snést. „Protože na rozdíl od tebe, Noahu,“ pronesla pevně, „já chci mít život i mimo tuto kancelář.“

Hleděl na ni. „Právě jsi připustila, že ho máš.“

„Ne,“ potřásla hlavou. „Co mám, jsou kousky a drobky času, které můžu věnovat své práci, protože jsem pro tebe k dispozici čtyřiatdvacet hodin denně a sedm dní v týdnu.“

„To přeháníš.“

„Vážně? Kde jsem byla minulou neděli večer?“ Nečekala na jeho odpověď. „Byla jsem ve tvém bytě, protože jsi mi volal o půl dvanácté, abys mi řekl, že sis udělal průzkum ohledně několika vodek, které bys chtěl pustit příští jaro na trh. Potřeboval jsi mě, abych se na to podívala a prozkoumala internet, aby sis mohl být jistý, že přijdeme s něčím novým a neotřelým.“

Zamračil se na ni. „To byla normální anomálie.“

„Dopřavdy?“ Hlas jí stoupl o půl oktávy a poklepala nohou na temně rudý koberec. „Den předtím jsem byla ve městě s kamarádkou a dostala jsem od tebe textovku s tím, že potřebuješ, abych přišla do kanceláře, vyzvedla tam Finneganovu složku a odvezla ti ji do bytu.“

Byla v jeho bytě na útesech v Dana Pointu během těch pěti let nesčetněkrát. Došlo jí však, že nikdy nebyla nahoře. Nikdy v jeho ložnici. Pro ni to bylo něco jako země zaslíbená, ale ona ji pravděpodobně nikdy neuvidí. Protože nikdy nezažila, že by se na ni podíval a ona měla při tom pocít, že ji skutečně vidí.

„Bylo to důležité. Starý Finnegan se snažil zdržovat naši smlouvu a –“

Nenechala ho dokončit větu. Čím déle s ním totiž mluvila, tím víc jí docházelo, že měla dát výpověď už dávno.